DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

16. september 2004 *

I sag C-329/02 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut,

iværksat den 12. september 2002,

SAT.1 SatellitenFernsehen GmbH, Mainz (Tyskland) ved Rechtsanwalt R. Schneider, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved D. Schennen, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: tysk.

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne J.-P. Puissochet (refererende dommer), R. Schintgen, F. Macken og N. Colneric,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 8. januar 2004,

efter at der er afgivet indlæg af parterne,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. marts 2004,

afsagt følgende

Dom

1 I appellen har selskabet SAT.1 SatelittenFernsehen GmbH (herefter »appellanten«) nedlagt påstand om ophævelse af dommen, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 2. juli 2002, sag T-323/00, SAT.1 mod KHIM (SAT.2) (Sml. II, s. 2839, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten ikke gav selskabet medhold i dets søgsmål, for så vidt den fastslog, at Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(herefter »Harmoniseringskontoret«) hverken tilsidesatte artikel 7, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1, herefter »forordningen«) eller ligebehandlingsprincippet, da det ved sin afgørelse af 2. august 2000 (sag R 312/1999-2) (herefter »den anfægtede afgørelse«) afslog at registrere ordkombinationen »SAT.2« som EF-varemærke for de tjenesteydelser i varemærkeansøgningen, der har forbindelse med udsendelse via satellit.

Retsforskrifter

2 Forordningens artikel 4 lyder således:

»Et EF-varemærke kan bestå af alle tegn, der kan gengives grafisk, navnlig ord, herunder personnavne, afbildninger, bogstaver, tal, varens form eller emballage, for så vidt disse tegn er egnede til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders.«

3 Forordningens artikel 7 bestemmer:

»1. Udelukket fra registrering er:

a) tegn, som ikke opfylder betingelserne i artikel 4

b) varemærker, som mangler fornødent særpræg

c) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse

[...]

2. Stk. 1 finder anvendelse, selv om registreringshindringerne kun er til stede i en del af Fællesskabet.

3. Stk. 1, litra b), c) og d), finder ikke anvendelse, hvis mærket som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det søges registreret.«

4 Forordningens artikel 12 har følgende ordlyd:

»De til EF-varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af:

[...]

b) angivelser vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varen eller tjenesteydelsen

[...]

for så vidt dette sker i overensstemmelse med god markedsføringsskik.«

5 Forordningens artikel 38, stk. 1, bestemmer:

»Er mærket udelukket fra registrering i henhold til artikel 7 for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket søges registreret, afslås ansøgningen for de pågældende varer eller tjenesteydelser.«

Sagens faktiske omstændigheder

6 Den 15. april 1997 indgav appellanten en ansøgning til Harmoniseringskontoret om registrering af ordkombinationen »SAT.2« som EF-varemærke dels for forskellige varer i klasse 3, 9, 14, 16, 18, 20, 25, 28, 29 og 30 i Nice-arrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, dels for tjenesteydelser i Nice-arrangementets klasse 35, 38, 41 og 42.

7 Da ansøgningen blev afslået ved Harmoniseringskontorets undersøgers afgørelse af 9. april 1999 for så vidt angik tjenesteydelserne i klasse 35, 38, 41 og 42, klagede appellanten til Harmoniseringskontoret.

8 Ved den anfægtede afgørelse afslog Harmoniseringskontorets Andet Appelkammer klagen med den begrundelse, at bestemmelserne i forordningens artikel 7, stk. 1, litra b) og c), var til hinder for registreringen af ordkombinationen »SAT.2« for tjenesteydelserne i disse klasser.

Sagen for Retten og den appellerede dom

9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. oktober 2000 anlagde sagsøgeren sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.

10 Ved den appellerede dom gav Retten kun delvist sagsøgeren medhold.

11 For det første fastslog Retten, at Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret havde undladt at træffe afgørelse om sagsøgerens påstande vedrørende de tjenesteydelser, der fremgik af registreringsansøgningen, og som henhørte under klasse 35. Som følge heraf annullerede Retten for så vidt den anfægtede afgørelse.

12 For det andet annullerede Retten den anfægtede afgørelse med hensyn til tjenesteydelserne i klasse 38, 41 og 42, men kun for så vidt at det var blevet afslået at registrere ordkombinationen »SAT.2« for de tjenesteydelser, der henhørte under de nævnte klasser, sådan som de blev opregnet i præmis 42 i den appellerede dom.

13 For at fastslå denne annullation tog Retten indledningsvis sagsøgerens anbringende om, at den anfægtede afgørelse fejlagtigt var støttet på forordningens artikel 7, stk. 1, litra c), til følge. Idet den støttede sig på den relevante betydning af varemærket, der ikke alene fastslås ud fra de forskellige bestanddele, som det er sammensat af, men også ud fra dets samlede betydning, og idet den alene tog hensyn til egenskaberne ved de varer og tjenesteydelser, der kunne få betydning ved det valg, der skal foretages af den tilsigtede kundekreds, fandt Retten, at ordkombinationen »SAT.2« ikke var beskrivende for tjenesteydelserne i klasse 38, 41 og 42, i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i forordningens artikel 7, stk. 1, litra c). Ordkombinationen har ingen forbindelse til nogen særlige kendetegn ved de berørte tjenesteydelser, der kan få betydning ved det valg, der skal foretages af den relevante kundekreds.

14 Med hensyn til en del af de tjenesteydelser, der henhørte under klasse 38, 41 og 42, forkastede Retten derimod sagsøgerens anbringende om, at det ved den anfægtede afgørelse ikke kunne nægtes at registrere ordkombinationen »SAT.2« på grundlag af forordningens artikel 7, stk. 1, litra b). Den fandt nemlig, at ordkombinationen på grund af de elementer, som den var sammensat af, ikke havde fornødent særpræg i denne bestemmelses forstand med hensyn til de tjenesteydelser, der i registreringsansøgningen havde en forbindelse med udsendelse via satellit, dvs. de tjenesteydelser, der er nævnt i den appellerede doms præmis 3, som ikke fremgik af den opregning, der er indeholdt i samme doms præmis 42.

15 Endelig forkastede Retten sagsøgerens anbringende om, at afslaget på at registrere den omhandlede ordkombination var givet under tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, fordi tegn, der ifølge sagsøgeren var helt identiske, havde været genstand for afgørelser om registrering som EF-varemærker af Harmoniseringskontoret.

Appellen

16 Appellanten har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, for så vidt Retten har forkastet den resterende del af de anbringender, som selskabet havde gjort gældende for den, og at Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Harmoniseringskontoret har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Parternes argumenter

18 Med sit første anbringende har appellanten gjort gældende, at Rettens fortolkning af forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), af to grunde er behæftet med en retlig fejl.

19 I modsætning til hvad Retten udtalte i den appellerede doms præmis 36, forfølger denne bestemmelse for det første ikke et mål af almen interesse, som kræver, at de tegn, som den omhandler, frit kan bruges af alle. Dens formål er i realiteten at gøre det muligt for forbrugeren eller den endelige bruger uden risiko for vildledning at udlede varernes eller tjenesteydelsernes oprindelse i overensstemmelse med den opfattelse, som fællesskabslovgiver og Domstolen har af varemærkets væsentligste funktion. Retten anvendte således et kriterium, der ikke var relevant inden for rammerne af forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), men inden for rammerne af samme bestemmelses litra c) og e), og den undersøgte følgelig ikke præcist, på hvilken måde den omhandlede ordkombination var egnet til at opfylde denne varemærkefunktion.

20 Appellanten har for det andet — efter med rette at have anført, at det er nødvendigt at undersøge det samlede indtryk, som ordkombinationen »SAT.2« giver de berørte forbrugere for at vurdere, om tegnet eventuelt har fornødent særpræg — anført, at Retten i det foreliggende tilfælde ikke har anvendt denne analyseregel på korrekt vis. Retten har nemlig til støtte for sit afslag på registrering opdelt ordkombinationen i de elementer, som den er sammensat af. En sådan opdeling svarer imidlertid ikke til den måde, hvorpå forbrugerne vurderer og fortolker varemærket, når de ser det. Desuden har Retten fejlagtigt støttet antagelsen om manglende særpræg på det forhold, at ordkombinationen er sammensat af elementer, der er almindeligt anvendt i omsætningen til præsentationen af de omhandlede tjenesteydelser, mens denne form for bestanddele alene må tages i betragtning ved vurderingen af forordningens artikel 7, stk. 1, litra c).

21 Over for dette anbringende har Harmoniseringskontoret anført, at forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), forfølger et mål af almen interesse, som er at sikre, at de omhandlede tegn frit kan bruges. Domstolens praksis viser, at de registreringshindringer, der er opregnet i forordningens artikel 7, stk. 1, litra b) og c), effektivt forfølger et sådant mål, fordi de forhindrer tegn, der ikke har særpræg, i at nyde godt af den beskyttelse, som registreringen som varemærke giver.

22 Harmoniseringskontoret er enig i appellantens argumentation om, at den pågældende ordkombination skal vurderes i sin helhed, og at der ved særpræget skal forstås, at varemærket er egnet til at identificere de varer og tjenesteydelser, som det betegner, efter deres oprindelse. Kontoret er imidlertid af den opfattelse, at ordkombinationen »SAT.2« mangler fornødent særpræg, da den består af bestanddele, der ikke har særpræg, og som er kombineret på en sædvanlig måde, og at Retten ikke har tilsidesat forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), i den vurdering, den har foretaget heraf. I den appellerede dom blandes de respektive anvendelsesområder for denne bestemmelse og for forordningens artikel 7, stk. 1, litra c), heller ikke. Dommen er heller ikke selvmodsigende, da Retten — uden at begå en retlig fejl — kunne fastslå, at ordkombinationen ikke var beskrivende i litra c)'s forstand, og at alligevel ikke af denne årsag havde fornødent særpræg i litra b)'s forstand.

Domstolens bemærkninger

23 For det første bemærkes, at varemærkets grundlæggende funktion er at garantere oprindelsen af varen eller tjenesteydelsen, der er omfattet af varemærket, over for forbrugeren eller den endelige bruger, som dermed sættes i stand til uden risiko for forveksling at adskille varen eller tjenesteydelsen fra varer eller tjenesteydelser med en anden oprindelse (jf. bl.a. dom af 23.5.1978, sag 102/77, Hoffmann-La Roche, Sml. s. 1139, præmis 7, og af 18.7.2002, sag C-299/99, Philips, Sml. I, s. 5475, præmis 30). Forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), har således til formål at forhindre registrering af varemærker, der mangler det fornødne særpræg, som alene sætter dem i stand til at opfylde denne grundlæggende funktion.

24 For at afgøre, om et tegn har en karakter, der gør det egnet til at blive registreret som varemærke, er det for det andet nødvendigt at se på det fra den relevante kundekreds' synsvinkel. Hvis de varer eller tjenesteydelser, som registreringsansøgningen vedrører, er rettet mod alle forbrugere, må det antages, at den relevante kundekreds består af almindeligt oplyste, rimeligt opmærksomme og velunderrettede gennemsnitsforbrugere (dom af 22.6.1999, sag C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, Sml. I, s. 3819, præmis 26, og af 26.5.2003, sag C-104/01, Libertel, Sml. I, s. 3793, præmis 46).

25 For det tredje skal det bemærkes, at de registreringshindringer, der er opregnet i forordningens artikel 7, stk. 1, er uafhængige af hinanden og kræver en særskilt efterprøvelse. Desuden skal de nævnte registreringshindringer fortolkes i lyset af den almene interesse, der ligger til grund for hver enkelt af dem. Den almene interesse, der tages i betragtning ved efterprøvelsen af de enkelte registreringshindringer, kan eller skal afspejle forskellige overvejelser, alt efter hvilken registreringshindring der er tale om (dom af 29.4.2004, forenede sager C-456/01 P og C-457/01 P, Henkel mod KHIM, Sml. I, s. 5089, præmis 45 og 46).

26 Hvad angår registreringen som varemærke af en farve i sig selv, uden rumlig begrænsning af farven, har Domstolen allerede i præmis 60 i Libertel-dommen udtalt, at den almene interesse, der ligger til grund for artikel 3, stk. 1, litra b), i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1), der er en bestemmelse, som er identisk med forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), vedrører hensynet til ikke utilbørligt at begrænse rådigheden over farver for andre erhvervsdrivende, der udbyder varer eller tjenesteydelser af den samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket søges registreret.

27 Endvidere er den almene interesse, der ligger til grund for forordningens artikel 7, stk. 1, litra b) — i betragtning af omfanget af den beskyttelse, der tildeles et varemærke ved forordningen — åbenbart sammenfaldende med varemærkets grundlæggende funktion, der er nævnt i denne doms præmis 23.

28 For så vidt angår et varemærke, der er sammensat af ord eller et ord og et tal som det, der er genstand for denne sag, kan der foretages en delvis efterprøvelse af disse ords eller bestanddele særpræg hver for sig, men spørgsmålet, om varemærket har særpræg, afhænger under alle omstændigheder af en efterprøvelse af helhedsindtrykket. Det forhold alene, at hvert af disse elementer taget hver for sig mangler fornødent særpræg, udelukker ikke, at den kombination, som de udgør, kan have fornødent særpræg (jf. analogt domme af 12.2.2004, sag C-265/00. Campina Melkunie, Sml. I, s. 1699, præmis 40 og 41, og sag C-363/99, Koninklijke KPN Nederland, Sml. I, s. 1619, præmis 99 og 100).

29 I den foreliggende sag har Retten foretaget en fejlagtig fortolkning af forordningens artikel 7, stk. 1, litra b).

30 Retten har nemlig for det første — selv om den i den appellerede doms præmis 39 med rette har anført, at det fornødne særpræg for så vidt angår et sammensat varemærke skal bedømmes ud fra helhedsindtrykket — i realiteten ikke støttet sin afgørelse på en sådan bedømmelse.

31 I præmis 41 i den appellerede dom udtalte Retten først, at Harmoniseringskontoret i tilstrækkeligt omfang havde godtgjort, at bestanddelen »SAT« på tysk og engelsk er den gængse forkortelse for ordet »satellit«, og at dette ord ikke afviger som forkortelse fra disse sprogs leksikale regler. I samme præmis i denne dom udtalte Retten endvidere, at denne bestanddel betegner en egenskab ved hovedparten af de pågældende tjenesteydelser, der kan få betydning ved det valg, der foretages af den relevante kundekreds, nemlig deres egenskab at at være forbundet med udsendelse via satellit. Ud fra disse konstateringer, som det ikke — undtagen i tilfælde af urigtig gengivelse af sagens akter — tilkommer Domstolen at efterprøve inden for rammerne af en appelsag, fandt Retten, at bestanddelen »SAT« manglede fornødent særpræg i forhold til disse tjenesteydelser.

32 Retten bemærkede herefter i henholdsvis præmis 46 og 47 i den appellerede dom på grundlag af vurderinger, der heller ikke inden for rammerne af en appelsag — bortset fra urigtig gengivelse — er underkastet Domstolens efterprøvelse, at bestanddelen »2« og bestanddelen ».« i almindelighed bruges eller kunne bruges i omsætningen til at præsentere de pågældende tjenesteydelser, og at disse bestanddele derfor manglede fornødent særpræg.

33 Den udledte af disse konstateringer i præmis 49 i den appellerede dom, at »[det] generelt [skal] fastslås, at det forhold, at et sammensat varemærke [»som SAT.2«] alene består af bestanddele, der mangler fornødent særpræg, giver mulighed for at konkludere, at dette varemærke set i sin helhed ligeledes kan være almindeligt anvendt i omsætningen til at præsentere de pågældende varer eller tjenesteydelser.«

34 Endelig udtalte Retten i den appellerede doms præmis 49 og 50, at en sådan konklusion alene kan afkræftes i det tilfælde, hvor konkrete forhold, såsom navnlig den måde, hvorpå de forskelle bestanddele sammensættes, antyder, at det sammensatte varemærke gengiver mere end summen af det pågældende varemærkes bestanddele. Retten fandt, at ordkombinationen »SAT.2« var sammensat på en sædvanlig måde, og at »sagsøgerens argument om, at det ansøgte varemærke set i sin helhed har et fantasifuldt element, [var] uden relevans«.

35 Det fremgår af denne doms præmis 31 til 34, at Retten i det væsentligste har vurderet, om ordkombinationen »SAT.2« har fornødent særpræg, ved hjælp af en separat efterprøvelse af hver af ordkombinationens bestanddele. I den anledning har Retten støttet sig på den formodning, at bestanddele, der isoleret betragtet ikke har fornødent særpræg, såfremt de kombineres, ikke kan få dette, og Retten har ikke, som den skulle have gjort det, støttet sig på gennemsnitsforbrugerens helhedsindtryk af ordkombinationen. Den har kun subsidiært efterprøvet det samlede indtryk, som ordkombinationen giver, og har derved undladt at tillægge oplysninger, såsom at der foreligger et fantasifuldt element — som skal tages i betragtning ved denne efterprøvelse — nogen som helst betydning.

36 For det andet hviler den appellerede dom på anvendelsen af et kriterium, hvorefter varemærker, der er egnede til at blive anvendt almindeligt i omsætningen til at præsentere de berørte varer eller tjenesteydelser, ikke kan registreres. Dette kriterium er relevant inden for rammerne af forordningens artikel 7, stk. 1, litra c), men det har ikke betydning for, hvordan samme bestemmelses litra b) skal fortolkes. Idet Retten navnlig i den appellerede doms præmis 36 fandt, at sidstnævnte bestemmelse forfølger et mål af almen interesse, som kræver, at de tegn, som den omhandler, kan bruges frit af alle, har den undladt at tage hensyn til kriteriet om den offentlige interesse, der er omhandlet i denne doms præmis 25 til 27.

37 Følgelig er det med rette, at appellanten har gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl hvad angår fortolkningen af forordningens artikel 7, stk. 1, litra b).

38 Det følger heraf — uden at det er nødvendigt at efterprøve det andet anbringende om, at ligebehandlingsprincippet er blevet tilsidesat — at den appellerede dom må ophæves, i det omfang Retten har fastslået, at Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret ikke tilsidesatte forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), da det ved den anfægtede afgørelse afslog at registrere ordkombinationen »SAT.2« som EF-varemærke for de tjenesteydelser, der i registreringsansøgningen har forbindelse med udsendelse via satellit, dvs. de tjenesteydelseskategorier, der er nævnt i den appellerede doms præmis 3, men som Retten ikke nævnte i samme doms præmis 42.

39 I henhold til artikel 61, stk. 1, andet punktum, i Domstolens statut kan Domstolen, når den har ophævet en dom afsagt af Retten, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Dette er tilfældet i den foreliggende sag.

40 Ganske vist er ordkombinationen »SAT.2« — navnlig med hensyn til den opfattelse, som gennemsnitsforbrugeren kan have af tjenesteydelser fra kommunikationssektoren — ikke usædvanlig, og sammenstillingen af en ordbestanddel som »SAT« og tallet »2«, adskilt af et ».«, udtrykker ikke nogen særlig udpræget grad af opfindsomhed; imidlertid er disse omstændigheder ikke tilstrækkelige til at fastslå, at ordkombinationen mangler fornødent særpræg i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i forordningens artikel 7, stk. 1, litra b).

41 Registreringen af et tegn som varemærke afhænger nemlig ikke af, at der kan fastslås et bestemt sprogligt eller kunstnerisk kreativitets- eller fantasiniveau fra varemærkeindehaverens side. Det er tilstrækkeligt, at varemærket sætter den relevante kundekreds i stand til at kunne identificere de beskyttede varers eller tjenesteydelsers oprindelse og at adskille dem fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser.

42 Hvis et varemærke, som ikke omfattes af registreringshindringerne i forordningens artikel 7, stk. 1, litra c), ikke desto mindre mangler fornødent særpræg i henhold til samme bestemmelses litra b), skal Harmoniseringskontoret således redegøre for grundene til, at det er af den opfattelse, at varemærket ikke har fornødent særpræg.

43 I den foreliggende sag har Harmoniseringskontoret imidlertid i den anfægtede afgørelse begrænset sig til at henvise til, at bestanddelene »SAT« og »2« er beskrivende og almindeligt anvendt i sektoren for tjenesteydelser på medieområdet, uden at anføre, hvorfor ordkombinationen »SAT.2« set som en helhed ikke skulle være egnet til at adskille appellantens tjenesteydelser fra andre virksomheders tjenesteydelser.

44 Den på telekommunikationsområdet hyppige anvendelse af varemærker, der er sammensat af en ord- og en talbestanddel, viser, at denne form for kombinationer i princippet ikke kan anses for at mangle fornødent særpræg.

45 Som appellanten har gjort gældende, har Harmoniseringskontoret endvidere afstået fra at anvende denne registreringshindring, der er nævnt i forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), over for registreringsansøgninger om varemærker, der i deres struktur kan sammenlignes med ordkombinationen »SAT.2«, navnlig ved anvendelsen af bestanddelen »SAT«.

46 Det forhold, at de bestanddele, der er forbundet med »SAT«, i det foreliggende tilfælde er tallet 2 og et punktum og ikke en anden ordbestanddel, har — i modsætning til hvad Harmoniseringskontoret har gjort gældende — ingen betydning for denne analyse. I øvrigt har Harmoniseringskontoret ikke på noget tidspunkt i sagen begrundet, at appellantens ansøgning er blevet behandlet anderledes, med en risiko for forveksling mellem det tegn, som appellanten ønsker registreret, og et allerede tidligere registreret varemærke.

47 Det følger heraf, at de begrundelser, hvormed Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret fandt, at ordkombinationen »SAT.2« manglede fornødent særpræg i henhold til forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), savner grundlag.

48 Herefter må den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret på grundlag af forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), afslog at registrere ordkombinationen »SAT.2« som EF-varemærke. Da Retten allerede i den appellerede dom har udtalt, at denne afgørelse heller ikke kunne støttes på forordningens artikel 7, stk. 1, litra c), og da Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret ved samme afgørelse desuden har undladt at træffe afgørelse om den klage, der var indbragt for det med hensyn til tjenesteydelserne i klasse 35, må den anfægtede afgørelse annulleres i sin helhed.

Sagens omkostninger

49 I henhold til artikel 122 i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, når der gives appellanten medhold og Domstolen selv endeligt afgør sagen.

50 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der i henhold til artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Harmoniseringskontoret har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i begge instanser i overensstemmelse med appellantens påstand.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

1) **Dommen, der er afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 2. juli 2002 (sag T-323/00, SAT.1 mod KHIM (SAT.2) Sml. II, s. 2839), ophæves, for så vidt som Retten fandt, at Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ikke havde tilsidesat artikel 7, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker, idet det ved sin afgørelse af 2. august 2000 (sag R 312/1999-2) afslog at registrere ordkombinationen »SAT.2« som EF-varemærke for de tjenesteydelser, der i registreringsansøgningen har forbindelse med udsendelse via satellit, dvs. de tjenesteydelseskategorier, der er nævnt i den appellerede doms præmis 3, men som Retten ikke nævnte i samme doms præmis 42.**

2) **Afgørelsen, der er truffet af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) den 2. august 2000, annulleres.**

3) **Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) betaler sagens omkostninger i begge instanser.**

Underskrifter